

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi A.(...) Przedsiębiorstwa Usługowo - Handlowego sp. z o.o. w O.
o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego
w K. z dnia 20 czerwca 2007 r., sygn. akt XII Ga (...)
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 maja 2010 r.,
zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 stycznia 2010 r., sygn. akt XII Ga (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 6 stycznia 2010 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem tegoż Sądu z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie sygn. akt XII Ga (...). Odrzucenie skargi nastąpiło na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. i wynikało z nie oparcia jej na ustawowej podstawie wznowienia. W zażaleniu skarżącego, adresowanym mylnie do Sądu Apelacyjnego w K., a następnie przekazanym do Sądu Najwyższego, zarzuca się ogólnie naruszenie przepisów postępowania cywilnego, polegające na twierdzeniu, że w sprawie nie występują podstawy do wznowienia postępowania, a okoliczność ta miała wpływ na

treść wydanego orzeczenia. Wniesiono o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c. można domagać się wznowienia postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem (postanowieniem, zgodnie z art. 13 § 2 k.p.c.) między innymi wtedy, jeśli zostaną wykryte takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogły by mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Jak dowodzi skarżący w uzasadnieniu nie ulega wątpliwości, jego zdaniem, że w przedmiotowym postępowaniu dowód z opinii biegłego przesądzający sprawę jest okolicznością mającą nie tylko istotny, ale decydujący wpływ na wynik sprawy, a skarżący nie mógł się na niego powołać, ponieważ strony dopiero w określonym momencie złożyły wniosek o przeprowadzenie dodatkowej opinii biegłego grafologa. Jednocześnie skarżący powołuje się na stanowisko doktryny, że wznowienie postępowania jest możliwe, gdy dopiero po zakończeniu tego postępowania pojawiła się możliwość przeprowadzenia dowodu.

W niniejszej sprawie tego właśnie brakuje. W rozumowaniu skarżącego tkwi błąd, skoro w sprawie nie było nawet sytuacji, żeby wnioskowanego dowodu nie można było powołać w poprzednim postępowaniu, a możliwość taka miała by się pojawić dopiero po jego zakończeniu. Przecież w przedmiotowej sprawie był przeprowadzony dowód z opinii biegłych, tyle tylko, że jego wynik nie okazał się korzystny dla skarżącego. Dowody podlegają jednak ocenie sądu i nie można wymagać ich powoływania tak długo, aż nie osiągnie się rezultatu oczekiwanego przez stronę. Jeśli zatem przeprowadzone było postępowanie dowodowe z dwóch opinii biegłych, które mogły być zdaniem Sądu rozpoznającego sprawę podstawą do ustalenia stanu faktycznego i wydania rozstrzygnięcia, to nie można wnosić o wznowienie postępowania, bo pojawił się już po wydaniu orzeczenia nowy dowód w postaci kolejnej opinii biegłych w innym postępowaniu, tym razem korzystny dla strony.

Trafne jest stanowisko orzecznictwa, że samo sformułowanie podstawy wznowienia postępowania w sposób odpowiadający przepisom art. 401 i nast. k.p.c. nie oznacza, iż skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, gdy z jej uzasadnienia wynika, że ponoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga podlega odrzuceniu, zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c., ponieważ skarga, w której wprawdzie wskazano podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie, ale przytoczone w

niej twierdzenia co do faktów mających usprawiedliwiać żądanie wznowienia postępowania nie obejmują okoliczności hipotetycznych, określonych w art. 401, 401¹ i 403 k.p.c. nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia (zob. postanowienia SN z dnia 19 grudnia 2003 r., III CZ 130/03 oraz z dnia 26 marca 2004 r., IV CZ 29/04 i tam powołane dalsze orzecznictwo).

W judykaturze i w doktrynie nie budzi wątpliwości, że nie tylko fakty i dowody, na których opiera się skarga o wznowienie nie mogą być znane stronie w poprzednim postępowaniu, ale że strona nie mogła z nich wtedy skorzystać. Z tych więc przyczyn, a nie tylko dlatego, jak to kwestionuje skarżący w uzasadnieniu zażalenia, że środek dowodowy powstał po uprawomocnieniu się orzeczenia w postępowaniu, o wznowienie którego się wnosi, nie zachodzi podstawa do wznowienia według art. 403 § 2 k.p.c. (por. uchwała 7 sędziów SN – zasada prawna z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNC 1969, nr 12, poz. 208; wyrok SN z dnia 18 lipca 2004 r., V CZ 2/04, niepubl.).

Skarga o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego nie może opierać się na podstawie wykrycia nowych okoliczności lub środków dowodowych, jeśli okoliczności te lub środki były znane oraz mogły zostać zgłoszone i przeprowadzone w tamtym postępowaniu, samo zaś prawidłowe sformułowanie podstawy wznowienia według art. 403 § 2 k.p.c. nie oznacza, że opiera się ono na ustawowej podstawie wznowienia postępowania.

Z przytoczonych względów zażalenie nie może być uwzględnione i na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 i art. 410 § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. podlega oddaleniu.